A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (első tanács)

2016. március 18.*

„Közösségi védjegy — Törlési eljárás — A WINNETOU közösségi szóvédjegy — Feltétlen kizáró ok — Leíró jelleg — A 207/2009/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja — A 207/2009 rendelet 52. cikkének (1) és (2) bekezdése — A közösségi védjegy önállóságának és függetlenségének elve — Indokolási kötelezettség”

A T-501/13. sz. ügyben,

a **Karl-May-Verlag GmbH**, korábban Karl May Verwaltungs- und Vertriebs- GmbH (székhelye: Bamberg [Németország], képviselik: M. Pejman és M. Brenner ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli kezdetben: A. Pohlmann, később: M. Fischer, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó fél a Törvényszék előtt:

a **Constantin Film Produktion GmbH**, (székhelye: München [Németország], képviselik: P. Baronikians és S. Schmidt ügyvédek),

az OHIM első fellebbezési tanácsának a Constantin Film Produktion GmbH és a Karl-May Verwaltungs- und Vertriebs- GmbH közötti törlési eljárással kapcsolatban 2013. július 9-én hozott határozata (R 125/2012-1. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (első tanács),

tagjai: H. Kanninen elnök, I. Pelikánová és E. Buttigieg (előadó) bírák,

hivatalvezető: M. Marescaux tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2013. szeptember 18-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM-nak a Törvényszék Hivatalához 2014. január 30-án benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozónak a Törvényszék Hivatalához 2014. január 27-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2014. április 25-én benyújtott válaszra,

* Az eljárás nyelve: német.

tekintettel az OHIM-nak a Törvényszék Hivatalához 2014. július 3-án benyújtott viszonválaszára,

a 2015. szeptember 30-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A felperes, a Karl-May-Verlag GmbH, korábban Karl May Verwaltungs- und Vertriebs- GmbH, a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) előtt 2002. június 14-én bejelentett, 2003. szeptember 16-án a 2735017. számon lajstromozott és 2012. június 10-én megújított WINNETOU közösségi szóvédjegy jogosultja.

2 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 3., 9., 14., 16., 18., 21., 24., 25., 28., 29., 30., 39., 41., 42. és 43. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, amelyek az egyes osztályok vonatkozásában az alábbi leírásnak felelnek meg:

– 3. osztály: „Illatszerek, illóolajok, kozmetikai cikkek, hajmosó szerek”;

– 9. osztály: „Filmek, különösen animációs filmek, videofilmek; fényképészeti, mozgóképi, optikai, súlymérő, jelző-, ellenőrző (felügyeleti), és oktató berendezések és felszerelések; elektromos készülékek és berendezések (amelyek a 9. osztályba tartoznak); hangok, képek vagy adatok rögzítésére, továbbítására, másolására szolgáló készülékek és adathordozóik (rögzített és üres); mágneses adathordozók;hanglemezek;számológépek,adatfeldolgozó berendezések,számítógépek; számítógépes szoftverek, exponált filmek (mozgóképi felhasználásra is)”;

– 14. osztály: „Nemesfémek és ötvözeteik, valamint az ilyen anyagokból készült, vagy ezekkel bevont termékek (amelyek a 14. osztályba tartoznak); nemesfémből készült diótörő; ékszerek, drágakövek; strasszok, gombok; órák és más időmérő eszközök”;

– 16. osztály: „Papír, karton és ezen anyagokból készült termékek (amelyek a 16. osztályba tartoznak); öntapadó címkék, címék; nyomdaipari termékek, postabélyegek; könyvkötészeti anyagok; fényképek; papíripari cikkek; papíripari vagy háztartási ragasztóanyagok; művészeknek való anyagok; ecsetek; írógépek és irodai cikkek (bútorok kivételével); tanítási és oktatási anyagok (készülékek kivételével); csomagolásra szolgáló műanyagok (amelyek a 16. osztályba tartoznak); nyomdabetűk; klisék”;

– 18. osztály: „Bőr és bőrutánzatok, jelesül olyan táskák és egyéb cikkek, amelyek formája nem egy meghatározott tárgy tárolására lett kialakítva, valamint kis méretű, bőrből készült termékek, különösen pénztárcák, levéltárcák, kulcstartók és ezen anyagokból készült más termékek (amelyek a 18. osztályba tartoznak); utazótáskák és bőröndök; esernyők, napernyők; sétapálcák”;

– 21. osztály: „Edények és tartályok háztartási és konyhai célokra (nem nemesfémből és nem is azzal bevonva); a 21. osztályba tartozó eszközök; fésűk és szivacsok; kefék (az ecsetek kivételével); kefegyártáshoz használt anyagok; takarítóeszközök; üveg-, porcelán- és fajanszáruk háztartási és konyhai célokra; ilyen anyagokból készült műalkotások”;

– 24. osztály: „Textíliák és textiláruk (amelyek a 24. osztályba tartoznak az ágyneműk, úgymint párnahuzatok, takarók, ágytakarók, hálózsákok kivételével); ágyterítők, terítők”;

– 25. osztály: „Ruházati cikkek, cipők, kalapáruk”;

– 28. osztály: „Játékok, kártyajátékok, játékszerek, az elektronikus játékszerek is; karácsonyfadíszek; testnevelési és sportcikkek (amelyek a 28. osztályba tartoznak)”;

– 29. osztály: „Hús, hal-, baromfi- és vadhús és ezekből készült termékek; tartósított, szárított és főzött gyümölcsök és zöldségek; zselék, lekvárok (dzsemek), kompótok”;

– 30. osztály: „Kávé, tea, kakaó, kenyér, péksütemények és cukrászsütemények, különösen mézeskalács és gyümölcskenyér; fagylaltok; méz, fűszerek, csokoládéból készült cukrászsütemények és termékek”;

– 39. osztály: „Személyszállítás”;

– 41. osztály: „Szórakoztató-, sport- és kulturális rendezvények; film- és hangfelvétel-kölcsönzés, filmgyártás és -vetítés; fényképészet; szórakoztatás; szabadidős- és üdülőparkokban tartott rendezvények; üdülőtáborok szolgáltatásai; campingek üzemeltetése”;

– 42. osztály: „Ipari tulajdonjogok felhasználása”;

– 43. osztály: „Szállásadás, vendéglátás”.

3 2010. június 14-én a beavatkozó, a Constantin Film Produktion GmbH, a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78., 1. o.) 7. cikkével összefüggésben értelmezett 52. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján, feltétlen törlési okok fennállására hivatkozva kérelmet terjesztett elő a vitatott védjegy törlése iránt a lajstromozott védjegy árulistájában szereplő valamennyi áru vonatkozásában.

4 2011. december 13-i határozatával a törlési osztály a törlési kérelmet elutasította.

5 2012. január 17-én a felperes fellebbezett az OHIM előtt a törlési osztály határozatával szemben.

6 Az OHIM első fellebbezési tanácsa 2013. július 9-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) részben helyt adott a fellebbezésnek, és hatályon kívül helyezte a törlési osztály határozatát akként, hogy a vitatott védjegyet törölte, kivéve a 16. osztályba tartozó nyomdabetűk és klisék tekintetében.

7 Közelebbről a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a 3., 9., 14., 16., 18., 21., 24., 25., 28., 29., 30., 39., 41. és 43. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások címzettjei az átlagos fogyasztók, a 42. osztályba tartozó szolgáltatások címzettjei pedig a szakemberek. A fellebbezési tanács úgy vélte, hogy ezen áruk és szolgáltatások címzettjei lehetnek mind a szakértő közönség, mind pedig a közvetítők. A fellebbezési tanács hozzátette, hogy a figyelem szintje a fogyasztók esetében az áruk vagy szolgáltatások típusának függvényében magas vagy átlagos, a szakemberek esetében pedig magas (a megtámadott határozat 18. és 19. pontja). A fellebbezési tanács ezt követően megállapította, hogy a „winnetou” szó nem kötődik az Európai Unió egyik nyelvéhez sem, és vizsgálatát elsőként a német nyelvű fogyasztókkal összefüggésben célszerű végeznie, mivel a védjegy németországi leíró jellegére kifejezetten hivatkoztak (a megtámadott határozat 20. pontja).

8 Ezentúl a fellebbezési tanács rámutatott a vitatott védjegy leíró jellegével kapcsolatban, hogy Winnetou Karl May író regénysorozatának volt a főhőse, továbbá filmek, színházi előadások vagy rádióműsorok főszereplője. A fellebbezési tanács hozzátette, hogy a Bundesgerichtshof (szövetségi bíróság, Németország) és a Bundespatentgericht (szövetségi szabadalmi bíróság, Németország) által hozott, a beavatkozó által hivatkozott ítéletek (a továbbiakban: a német bíróságok határozatai) értelmében a „winnetou” szó a német fogyasztó számára egy kitalált, nemes lelkű és jóságos indián törzsfőnököt

jelent, és e szó a Bundesgerichtshof (szövetségi bíróság) szerint leíró jellegű a nyomdaipari termékek, a filmgyártás, valamint a könyvek és folyóiratok kiadása és szerkesztése tekintetében (a megtámadott határozat 22–25. pontja). A fellebbezési tanács, noha emlékeztetett arra, hogy nem köti őt a nemzeti bíróságok ítélkezési gyakorlata, kiemelte, hogy a jelen ügyben, mivel egy legfelsőbb nemzeti bíróság úgy ítélte meg, hogy a „winnetou" szó Németországban leíró jellegű, a vitatott védjegyet a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése értelmében szintén úgy kell tekinteni, mint amely nem élvezhet oltalmat a könyvekhez, rádió- és televíziós műsorokhoz kapcsolódó áruk és szolgáltatások tekintetében (a megtámadott határozat 27. pontja). A fellebbezési tanács tehát úgy ítélte meg, hogy a 9. osztályba tartozó „filmek, különösen animációs filmek, videofilmek"; „mágneses adathordozók; hanglemezek"; „exponált filmek (mozgóképi felhasználásra is)", a 16. osztályba tartozó „nyomdaipari termékek; könyvkötészeti anyagok; fényképek", valamint a 41. és 42. osztályba tartozó „szórakoztató-, sport- és kulturális rendezvények", „film- és hangfelvétel-kölcsönzés", „filmgyártás és –vetítés"; „fényképészet"; „szórakoztatás"; „szabadidős- és üdülőparkokban tartott rendezvények"; „üdülőtáborok szolgáltatásai"; „campingek üzemeltetése"; valamint az „ipari tulajdonjogok felhasználása" tekintetében a WINNETOU megjelölés közvetlenül ezen áruk vagy szolgáltatások tartalmát írja le vagy jelöli meg, mivel a fogyasztó egyszerűen azt feltételezi, hogy Winnetou-val vagy a Winnetou témájával kapcsolatos árukról vagy szolgáltatásokról van szó (a megtámadott határozat 28–31. pontja). Továbbá, a többi áruval vagy szolgáltatással kapcsolatban a fellebbezési tanács megállapította, hogy a többi termék, a 16. osztályba tartozó „nyomdabetűk" és „klisék" kivételével, amelyek semmilyen kapcsolatban nem hozhatók Winnetou személyével, a könyvekkel, filmekkel vagy fesztiválokkal, „merchandising" árunak tekinthető, amely közvetlen kapcsolatot mutat Winnetou-val, és egyes áruk és szolgáltatások, mint amilyenek a szállítási, vendéglátási és szállásadási, közvetlen kapcsolatot mutatnak a fesztiválokkal (a megtámadott határozat 32–46. pontja). E tényezők fényében a fellebbezési tanács úgy határozott, hogy a vitatott védjegy leíró jellegű valamennyi áru és szolgáltatás tekintetében.

9 Végül a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a vitatott védjegy nem rendelkezik a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett megkülönböztető képességgel a nemes lelkű indiánhoz vagy regényhőshöz kapcsolódó áruk és szolgáltatások tekintetében, mivel a fogyasztó abból az előfeltevésből indul ki, hogy a védjegy az áruk és szolgáltatások tartalmát vagy rendeltetését írja le. Ezzel szemben a 16. osztályba tartozó „nyomdabetűk" és „klisék" tekintetében a fellebbezési tanács rámutatott, hogy a vitatott védjegy megkülönböztető jellegű, mivel a fogyasztók ezen áruk tekintetében a vitatott védjegyet fantázia szülte megnevezésként észlelik (a megtámadott határozat 48–52. pontja).

Az eljárás és a felek kérelmei

10 A Törvényszék Hivatalához 2013. szeptember 18-án érkezett keresetlevelével a felperes megindította a jelen keresetet.

11 A Törvényszék az eljárási szabályzatának 89. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében felhívta a feleket, hogy írásban válaszoljanak az általa feltett kérdésekre. Az OHIM és a beavatkozó válaszolt a megjelölt határidőn belül. A felperes e kérelemnek nem tett eleget a megjelölt határidőn belül, de, a Törvényszék első tanácsa elnökének határozata alapján, a felperes válaszait csatolták az ügy irataihoz.

12 A felperes keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

13 A beavatkozó azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

14 A tárgyaláson a felperes pontosította, hogy első kereseti kérelmével a megtámadott határozat azon részében való hatályon kívül helyezését kéri, amely helyt adott a törlési kérelemnek.

A jogkérdésről

Az elfogadhatóságról

15 A beavatkozó vitatja a keresetlevél A.12–A.17 mellékleteinek elfogadhatóságát abból az okból, hogy ezeket a dokumentumokat első alkalommal a Törvényszék előtt terjesztették elő. A felperes és az OHIM nem foglalt állást e kijelentés tekintetében.

16 E mellékletek közül az A.12 melléklet az OHIM lajstromában végzett kutatások eredményeinek, az A.13 melléklet az OHIM előtti eljárásokra vonatkozó kézikönyv kivonatának, az A.14 és A.15 melléklet a Bundespatentgericht (szövetségi szabadalmi bíróság) végzéseinek, az A.16 melléklet Ingerl és Rohnke *Markengesetz* című műve (3. kiadás) kivonatának, az A.17 melléklet pedig egy, a 2013. július 1-jei *Weser-Kurier* napilapban megjelent újságcikk kivonatának felel meg.

17 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 65. cikke értelmében a Törvényszékhez benyújtott kereset az OHIM fellebbezési tanácsai által hozott határozatok jogszerűségének vizsgálatára irányul, így a Törvényszéknek nem az a feladata, hogy az első alkalommal előtte benyújtott bizonyítékok alapján újból megvizsgálja a tényállási elemeket. A keresetlevél A.12 és A.17 mellékletét tehát el kell utasítani anélkül, hogy azok bizonyító erejét vizsgálni kellene (lásd ebben az értelemben: 2005. november 24-i Sadas kontra OHIM – LTJ Diffusion [ARTHUR ET FELICIE] ítélet, T-346/04, EBHT, EU:T:2005:420, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

18 Ezzel szemben, ami az A.13–A.16 mellékleteket illeti, hangsúlyozni kell, hogy jóllehet ezen elemeket a felperes első alkalommal a Törvényszék előtt terjesztette elő, azokra jogában áll hivatkozni. Az ítélkezési gyakorlatból az következik ugyanis, hogy sem a feleket, sem magát a Törvényszéket nem lehet akadályozni abban, hogy a nemzeti jogszabályokból, ítélkezési gyakorlatból vagy jogelméletből merítsen, mivel a fellebbezési tanácsnak nem azt rója fel a felperes, hogy nem vett tekintetbe egy adott nemzeti ítéletben szereplő tényeket, hanem azt, hogy megsértette a 207/2009 rendelet egy rendelkezését, és ezen jogalap alátámasztására az ítélkezési gyakorlatra hivatkozik (lásd ebben az értelemben: 2006. július 12-i Vitakraft-Werke Wührmann kontra OHIM – Johnson's Veterinary Products [VITACOAT] ítélet, T-277/04, EBHT, EU:T:2006:202, 71. pont). Ezenkívül az A.13 mellékletben előterjesztett elemek nem kifejezetten bizonyítékok, hanem olyan dokumentumok, amelyek az OHIM döntéshozatali gyakorlatára vonatkoznak, amelyekre a feleknek joguk van hivatkozni (ARTHUR ET FELICIE ítélet, fenti 17. pont, EU:T:2005:420, 20. pont).

19 A fentiekből következően a keresetlevél A.12 és A.17 melléklete elfogadhatatlan.

Az ügy érdeméről

20 A felperes keresete alátámasztásául öt jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a közösségi védjegy önállósága és függetlensége elvének, valamint a védjegyjognak a megsértésére, a másodikat a 207/2009 rendelet 76. cikkének a megsértésére, a harmadikat a törlési kérelem keretében nem hivatkozott törlési okok tekintetbevételére, a negyediket a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának a megsértésére, az ötödiket pedig a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának a megsértésére alapítja.

21 A Törvényszék úgy véli, hogy, mielőtt hivatalból a megtámadott határozat indokolásának elégtelenségére vonatkozó jogalapot hozna fel, elsőként célszerű a harmadik jogalapot, majd az első jogalapot megvizsgálni.

A harmadik, a törlési kérelem keretében nem hivatkozott jogalapok tekintetbevételére vonatkozó jogalapról

22 Harmadik, a törlési kérelem keretében nem hivatkozott jogalapok tekintetbevételére vonatkozó jogalapjával a felperes lényegében azt állítja, hogy a fellebbezési tanács *ultra petita* hozott határozatot, és túllépte hatáskörét, amennyiben a vitatott védjegy törlését a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt okra alapozta, jóllehet a beavatkozó törlési kérelme kizárólag a vitatott védjegy megkülönböztető képességének hiányán alapult.

23 Az OHIM és a beavatkozó vitatja a felperes érveit.

24 A törlési osztály úgy ítélte meg, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjára alapított kérelmet nem kell tekintetbe venni egyrészt azért, mert e kérelmet a válasz szakaszában terjesztették elő, másrészt mert nincs különbség a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontjában foglalt okok vizsgálata között. Ezzel szemben a fellebbezési tanács megállapította mindenekelőtt, hogy a törlési kérelem űrlapjában foglaltak szerint a kérelemnek a 207/2009 rendelet 7. cikkével együttesen értelmezett 52. cikke (1) bekezdésének a) pontján kell alapulnia. Ezt követően kérelme indokait bemutató beadványában a beavatkozó a 207/2009 rendelet (1) bekezdésének b) és c) pontjában foglalt kizáró okokra hivatkozott, anélkül hogy egyértelmű különbséget tenne e két kizáró ok között. Megállapította végül, miután kiemelte, hogy a beavatkozó kifejezetten utalt a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjára, és hogy kérelmében állást foglalt a vitatott védjegy megkülönböztető képessége tárgyában, hogy meg kell határozni, hogy a vitatott védjegyet a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt feltétlen kizáró okokra tekintettel törölni kell-e.

25 Meg kell vizsgálni, hogy jelen esetben a törlési kérelem a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontját is érinti-e, és hogy ekként a fellebbezési tanács hatáskörének túllépése nélkül vizsgálhatta-e, hogy a vitatott védjegy leíró jellegű-e.

26 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy annak meghatározása során, hogy valamely törlési kérelem mely okokon alapul, a kérelem egészét kell megvizsgálni, különös tekintettel az azt alátámasztó okok részletes bemutatására (2011. március 24-i Cybergun kontra OHIM – Umarex Sportwaffen [AK 47] ítélet, T-419/09, EU:T:2011:121, 21. pont).

27 Márpedig a jelen ügyben, amint azt az OHIM helytállóan megjegyzi, a törlési kérelem tartalmából és a beavatkozó által az OHIM előtti eljárás folyamán nyújtott indokolásból egyértelműen kitűnik, hogy a törlési kérelem nem csak a vitatott védjegy megkülönböztető képességének a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett hiányán, de az említett védjegy e rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett leíró jellegén is alapult.

28 Nem vitatott tehát, hogy a beavatkozó a törlési kérelem űrlapján a 207/2009 rendelet 7. cikkében és 52. cikke (1) bekezdésének a) pontjában foglalt esetet jelölte meg. Ezenkívül a törlési kérelem indokainak bemutatása keretében a beavatkozó kifejezetten idézte a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját, ugyanakkor a vitatott védjegy leíró jellegére vonatkozóan is adott elő érveket, amint az egyértelműen kitűnik az OHIM előtti eljárás Törvényszék előtt benyújtott iratainak 46. és 48. oldaláról.

29 Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy még ha a beavatkozó a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontját kifejezetten csak a törlési osztály előtti válasz szakaszában említette is, a törlési kérelem vonatkozott mind a vitatott védjegy 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének

b) pontja értelmében vett megkülönböztető képességének hiányára, mind pedig e védjegy említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett leíró jellegére, ennélfogva e jogalapot el kell utasítani.

Az első, a közösségi védjegy önállósága és függetlensége elvének és a közösségi védjegyrendszernek a megsértésére alapított jogalapról

30 A felperes arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat sérti a közösségi védjegy önállóságának és függetlenségének elvét és a közösségi védjegyrendszert, amennyiben a fellebbezési tanács határozatát kifejezetten a német bíróságok határozataira alapította anélkül, hogy az e célból az uniós védjegyjogban meghatározott valamely szempont fényében önálló értékelést végzett volna. E lépés ellentétes azzal az elvvel, amely szerint az uniós közösségi védjegyszabályozás szabályok együtteséből álló, sajátos célokat követő önálló rendszer, amelynek alkalmazása független a nemzeti rendszerektől.

31 Az OHIM és a beavatkozó vitatja a felperes érveit.

32 Az OHIM mindenekelőtt elismeri, hogy valamely közösségi védjegy törlésének megállapítását kizárólag az uniós szabályozás alapján kell értékelni, de azt állítja, hogy a fellebbezési tanács a 207/2009 rendelet rendelkezési és a vonatkozó ítélkezési gyakorlat fényében önálló értékelést végzett. Ezt követően az OHIM megállapítja, hogy a fellebbezési tanácsnak a 2009. február 12-i Bild digital és ZVS végzés (C-39/08 és C-43/08, EU:C:2009:91) értelmében tekintetbe kellett vennie a német ítélkezési gyakorlatot, amennyiben annak tárgya ugyanaz a védjegy volt, nemzeti legfelsőbb bíróságtól származott, részben azonos árukra és szolgáltatásokra vonatkozott, és kevéssel a vitatott közösségi védjegy bejelentését követően született. Végül az OHIM hangsúlyozza, hogy a fellebbezési tanács nem egyetlen ítéletre, hanem a német bíróságok négy olyan határozatára támaszkodott, amelyek megszilárdult ítélkezési gyakorlatról tesznek bizonyságot.

33 A beavatkozó úgy véli, hogy a fellebbezési tanács ténylegesen a német ítélkezési gyakorlatra támaszkodott, de ezt a vitatott védjegynek a 207/2009 rendelet 7. cikke szerinti, önálló és részletes értékelése keretében tette. Hangsúlyozza tehát, hogy a fellebbezési tanács a WINNETOU megjelölés érintett közönség által történő észlelésére vonatkozó saját értékelését az érintett áruk és szolgáltatások tekintetében végezte.

34 E tekintetben elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a közösségi védjegyszabályozás szabályok együtteséből álló, sajátos célokat követő önálló rendszer, amelynek alkalmazása független a nemzeti rendszerektől (2013. december 12-i Rivella International kontra OHIM ítélet, C-445/12 P, EBHT, EU:C:2013:826, 48. pont; 2000. december 5-i Messe München kontra OHIM [electronica] ítélet, T-32/00, EBHT, EU:T:2000:283, 47. pont).

35 Ebből következően, valamely megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozhatóságát kizárólag a vonatkozó uniós szabályozás alapján – amint azt az uniós Bíróság értelmezi – kell értékelni (lásd ebben az értelemben: 2009. július 16-i American Clothing Associates kontra OHIM és OHIM kontra American Clothing Associates ítélet, C-202/08 P és C-208/08 P, EBHT, EU:C:2009:477, 58. pont). Az OHIM tehát nincs kötve a tagállami szinten hozott határozatokhoz, még akkor sem, ha e határozatokat valamely, a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) alapján harmonizált nemzeti jogszabály alkalmazása során hozták (lásd ebben az értelemben: 2006. március 16-i Telefon & Buch kontra OHIM – Herold Business Data [WEISSE SEITEN] ítélet, T-322/03, EBHT, EU:T:2006:87, 30. pont; 2007. június 14-i Europig kontra OHIM [EUROPIG] ítélet, T-207/06, EBHT, EU:T:2007:179, 42. pont; 2013. november 14-i Efag Trade Mark Company kontra OHIM [FICKEN] ítélet, T-52/13, EU:T:2013:596, 42. pont). Ehhez hozzá kell tenni, hogy a 207/2009 rendelet egyik rendelkezése sem kötelezi az OHIM-ot vagy kereset esetében a Törvényszéket arra, hogy ugyanarra az eredményre jusson, mint a nemzeti hatóságok vagy bíróságok

egy hasonló ügyben (lásd ebben az értelemben: 2006. január 12-i Deutsche SiSi-Werke kontra OHIM ítélet, C-173/04 P, EBHT, EU:C:2006:20, 49. pont; 2007. november 8-i MPDV Mikrolab kontra OHIM [manufacturing score card] ítélet, T-459/05, EU:T:2007:336, 27. pont; 2010. szeptember 10-i MPDV Mikrolab kontra OHIM [ROI ANALYZER] ítélet, T-233/08, EU:T:2010:382, 43. pont).

36 Ugyancsak az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy jóllehet az OHIM-ot nem kötik a nemzeti hatóságok által hozott határozatok, e határozatokat, nem kötelező vagy akár döntő jelleggel, az OHIM mindazonáltal figyelembe veheti iránymutatásként az ügy tényállásának értékelése keretében (lásd ebben az értelemben: 2004. április 21-i Concept kontra OHIM [ECA] ítélet, T-127/02, EBHT, EU:T:2004:110, 70. pont; 2008. július 9-i Reber kontra OHIM – Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli [Mozart] ítélet, T-304/06, EBHT, EU:T:2008:268, 45. pont; 2012. október 25-i riha kontra OHIM – Lidl Stiftung [VITAL&FIT] ítélet, T-552/10, EU:T:2012:576, 66. pont).

37 E tényezők összességéből az következik, hogy a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében említett eseten kívül, amelynek keretében az OHIM-nak alkalmaznia kell a nemzeti jogot, ideértve a vonatkozó nemzeti ítélkezési gyakorlatot is, a Törvényszéket nem köthetik a nemzeti hatóságok vagy bíróságok határozatai.

38 A jelen ügyben a megtámadott határozatból kitűnik mindenekelőtt, hogy, az OHIM állításával ellentétben, noha a fellebbezési tanács ténylegesen hangsúlyozta a megtámadott határozat 27. pontjában, hogy nem köti őt a nemzeti bíróságok ítélkezési gyakorlata, ugyanezen pontban hozzátette ugyanakkor, hogy a jelen esetben, amennyiben egy legfelsőbb nemzeti bíróság úgy ítélte meg, hogy a „winnetou” szó leíró jellegű Németországban, a közösségi védjegyet szintén úgy kell tekinteni, hogy nem állhat oltalom alatt a könyvekhez, rádió- és televíziós műsorokhoz kötődő áruk és szolgáltatások tekintetében.

39 Ezenkívül a megtámadott határozat 42. pontjában, a vitatott védjegy „merchandising” áruk tekintetében fennálló leíró jellegének elemzése során a fellebbezési tanács rámutatott, hogy mivel a Bundesgerichtshof (szövetségi bíróság) ítéletét csak néhány hónappal a kérelem benyújtását követően hirdették ki, feltételezhető volt, hogy a kizáró ok létezett már a közösségi védjegy bejelentésének idején.

40 Ezen, a megtámadott határozat 23., 25., 26., 29. és 30. pontja által is megerősített állításokból következik, hogy a Winnetou-ról szóló művek ugyanezen határozat 24. pontjában szereplő felsorolásának kivételével a fellebbezési tanács átvette a német ítélkezési gyakorlatban előadott érveket a WINNETOU megjelölés lajstromozható jellege, e megjelölés észlelése és a vitatott védjegy érintett áruk és szolgáltatások tekintetében fennálló leíró jellege tekintetében, anélkül hogy önálló értékelést végzett volna a felek által előterjesztett érvek és tényezők fényében.

41 Ekként kitűnik különösen a megtámadott határozat 25., 26., 29. és 30. pontjából, hogy az az értékelés, amely szerint a szóban forgó megjelölés közvetlenül jelzi a 9. osztályba tartozó „filmek, különösen animációs filmek”, „videofilmek”; „mágneses adathordozók”; „hanglemezek”; „exponált filmek (mozgóképi felhasználásra is)”, a 16. osztályba tartozó „fényképek”, valamint a 41. és 42. osztályba tartozó „szórakoztató, sport- és kulturális rendezvények”; „film- és hangfelvétel-kölcsönzés”, „filmgyártás és –vetítés”; „fényképészet”; „szórakoztatás”; „szabadidős és üdülőparkokban tartott rendezvények”; „üdülőtáborok szolgáltatásai”; „campingek üzemeltetése”; valamint az „ipari tulajdonjogok felhasználása” tekintetében, nem a fellebbezési tanács önálló értékelésének eredménye, mivel az a megtámadott határozat 29. pontjában pontosította, hogy „a német ítélkezési gyakorlat szerint a fogyasztó azt feltételezi, hogy a »winnetou« egyszerűen arra a tényre utal, hogy winnetou-s filmről, könyvről vagy ilyen típusú más termékről van szó”.

42 Következésképpen ezek a tényezők ellentmondanak a fenti 34–36. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak, amennyiben a fellebbezési tanács az ügy tényállásának értékelése során a német bíróságok határozatainak mint útmutatóknak nem indikatív, hanem kötelező értéket tulajdonított a vitatott védjegy lajstromozható jellegével kapcsolatban.

43 Ezt e megállapítást nem gyengítheti az OHIM-nak a fenti 32. pontban hivatkozott Bild digital és ZVS végzésre (EU:C:2009:91) alapított érve, amellyel azt állítja, hogy a fellebbezési tanácsnak tekintetbe kell vennie a német ítélkezési gyakorlatot, amennyiben annak tárgya ugyanaz a védjegy volt, nemzeti legfelsőbb bíróságtól származott, részben azonos árukra és szolgáltatásokra vonatkozott, és kevéssel a vitatott közösségi védjegy bejelentését követően született.

44 E tekintetben ki kell emelni mindenekelőtt, hogy az OHIM által hivatkozott végzés tárgya a 89/104 irányelv értelmezése, és közelebbről arra vonatkozik, hogy az illetékes nemzeti hatóságoknak tekintetbe kell-e venniük, vagy sem, azt a körülményt, hogy az azonos vagy hasonló módon összetett megjelöléseket már lajstromozták védjegyként. Ezenkívül a Bíróság megállapította ebben a végzésben, hogy ha egy védjegybejelentés alátámasztásául valamely tagállamban arra a körülményre hivatkoznak, hogy hasonló vagy azonos védjegyet már lajstromoztak, a a lajstromozás ügyében illetékes nemzeti hatóság, noha e kérelem elbírálása keretében, és amennyiben rendelkezik információkkal erre vonatkozóan, tekintetbe kell vennie a hasonló kérelmek tárgyában korábban meghozott határozatokat és különös figyelemmel kell megközelítenie azt a kérdést, hogy azonos tartalmú határozatot kell hozni, vagy sem, semmiképpen nem lehet kötve e határozatokhoz. Tehát, jóllehet e határozatok tekintetbevétele analógia útján alkalmazandó az OHIM fórumai által a 207/2009 rendelet keretében végzett vizsgálatokra, ez nem változtat azon, hogy a Bíróság azt is pontosította, hogy a szóban forgó hatóságot semmi esetre sem köthetik ezen, hasonló kérelmekre vonatkozó határozatok.

45 Tehát meg kell állapítani, hogy noha ebből a végzésből levonható az a következtetés, hogy a fellebbezési tanácsnak tekintetbe kellett volna vennie a német bíróságok WINNETOU megjelölésre vonatkozó határozatait, és különös figyelemmel kellett volna megközelíteniük azt a kérdést, hogy azonos tartalmú határozat meghozatalának van-e helye, vagy sem, az említett végzésből az is következik továbbá, hogy a korábbi határozatok nem köthetik a fellebbezési tanácsot, még akkor sem, ha ugyanazon megjelölésre vonatkoznak. Márpedig a jelen ügyben nem azt róják fel a fellebbezési tanácsnak, hogy tekintetbe vette a német bíróságok határozatait, hanem azt, hogy úgy ítélte meg, e határozatokhoz kötve van, ami ellentétes a fenti 34–36. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlattal, azt az OHIM érve tehát nem teszi kétségessé.

46 Következésképpen az első jogalapnak helyt kell adni, és a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni azon részében, amely helyt a törlési kérelemnek, mivel a fenti 42. pontban meghatározott téves jogalkalmazás érinti a fellebbezési tanácsnak mind a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának alkalmazására vonatkozó értékelését, mind az ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazására vonatkozó értékelését. A megtámadott határozat 50. és 51. pontjában ugyanis a fellebbezési tanács megállapította, hogy a vitatott védjegy nem rendelkezik megkülönböztető képességgel a „nyomdabetűk” és „klisék” árukon kívüli áruk és szolgáltatások tekintetében, mivel nem alkalmas az ezen áruk és szolgáltatások kereskedelmi származásának megjelöléshez kapcsolódó funkciójának betöltésére, és a fellebbezési tanács visszautal az védjegy leíró jellegének az érintett áruk és szolgáltatások tartalma és rendeltetése fényében történő értékelésére.

47 Noha a megtámadott határozat megalapozottságára vonatkozó ezen megállapításból az következik, hogy e határozatot hatályon kívül kell helyezni, amennyiben helyt adott a törlési kérelemnek, a Törvényszék a jelen esetben szükségesnek tartja annak a kérdésnek is a hivatalból történő vizsgálatát, hogy a fellebbezési tanács kellően megindokolta-e a vitatott védjegy leíró jellegére vonatkozó értékelését.

Az indokolási kötelezettség megsértésére alapított, hivatalból emelt jogalapról

48 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az indokolási kötelezettség tiszteletben tartása eljárásgátló okra vonatkozó kérdés, amelyet adott esetben hivatalból kell vizsgálni (lásd ebben az értelemben: 1997. február 20-i Bizottság kontra Daffix ítélet, C-166/95 P, EBHT, EU:C:1997:73, 24. pont; 2002. október 23-i Institut für Lernsysteme kontra OHIM – Educational Services [ELS] ítélet, T-388/00, EBHT, EU:T:2002:260, 59. pont). A jelen ügyben, noha a felperes nem hivatkozott az indokolási kötelezettség megsértésére, a Törvényszék szükségesnek tartja annak a kérdésnek a hivatalból történő vizsgálatát, hogy a megtámadott határozat indoklása elégséges-e. A megtámadott határozat indokolásának elégséges volta tekintetében a felek véleményét a Törvényszék pervezető intézkedések útján kérte.

49 E tekintetben a felperes úgy véli egyrészt, hogy a megtámadott határozat nem tartalmaz önálló indokolást, másrészt hogy az egyes áruk és szolgáltatásokra, valamint azok „merchandising” árukként való besorolásának az érintett közönség által történő észlelésére vonatkozó indokolás nem elégséges.

50 Az OHIM és a beavatkozó vitatja a felperes érveit.

51 Az OHIM arra hivatkozik, hogy ha a fellebbezési tanács nem is nyújtott a WINNETOU megjelölés leíró tartalmára vonatkozó indokolást minden egyes érintett áru és szolgáltatás tekintetében, ilyen indokolásra nincs szükség, mert a nyújtott indokolás az érintett áruk és szolgáltatások összességére vonatkozik. Az OHIM hozzáteszi, hogy a tipikusan „merchandising” áruk esetében a WINNETOU megjelölés azt jelenti, hogy „indián árukról” vagy „indián stílusú” árukról van szó, amelyeket a fogyasztó kapcsolatba hoz Winnetou-val, a nemes lelkű indiánnal.

52 A beavatkozó úgy véli, hogy a megtámadott határozat indokolása elégséges, mivel a fellebbezési tanács a tényállást és a bizonyítékokat értékelte, és azokból vont le a közösségi védjegyjogon alapuló jogi következtetéseket. A megtámadott határozat indokolása elégséges továbbá azért is, mert a fellebbezési tanács megvizsgálta az egyes árukat és szolgáltatásokat, és kielégítő módon bemutatta, egy korábbi határozatra való hivatkozva, a „merchandising” koncepcióját és terjedelmét.

53 A 207/2009 rendelet 75. cikkének első mondata értelmében az OHIM határozatait indokolni kell. Az itt kimondott indokolási kötelezettség tartalmilag megegyezik az EUMSZ 296. cikk követelményeivel, amely szerint az indokolásból világos és egyértelmű módon ki kell tűnnie az aktust kibocsátó intézmény gondolatmenetének úgy, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedést alátámasztó körülményeket, illetve hogy az illetékes bíróság ellenőrzést gyakorolhasson felette. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt, hogy egy aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem annak összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére való tekintettel is (lásd ebben az értelemben: 2004. október 21-i KWS Saat kontra OHIM ítélet, C-447/02 P, EBHT, EU:C:2004:649, 63–65. pont).

54 Közelebbről, amennyiben az OHIM elutasítja valamely megjelölés közösségi védjegyként való lajstromozását, határozatának indokolásához fel kell tüntetnie azon feltétlen vagy viszonylagos kizáró okot, amely miatt e lajstromozás nem lehetséges, valamint azon rendelkezést, amelyen ezen ok alapul, és be kell mutatnia azon ténybeli körülményeket, amelyeket bizonyítottként alapul vesz, és amely véleménye szerint indokolja a hivatkozott rendelkezés alkalmazását. Az ilyen indokolást főszabály szerint elégségesnek kell tekinteni (Mozart-ítélet, fenti 36. pont, EU:T:2008:268, 46. pont).

55 A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt feltétlen kizáró okkal kapcsolatban hangsúlyozni kell, hogy egy megjelölés akkor esik az ebben a rendelkezésben megállapított tilalom hatálya alá, ha kellően közvetlen és konkrét kapcsolatot mutat a szóban forgó árukkal vagy szolgáltatásokkal, amely alapján az érintett vásárlóközönség közvetlenül és további gondolkodás nélkül a szóban forgó áruk és szolgáltatások, illetve egyik jellemzőjük leírását ismerheti fel (lásd ebben az értelemben: 2005. június 22-i Metso Paper Automation kontra OHIM [PAPERLAB] ítélet, T-19/04,

EBHT, EU:T:2005:247, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2013. április 30-i ABC-One kontra OHIM [SLIM BELLY] ítélet, T-61/12, EU:T:2013:226, 17. pont) Következésképpen valamely megjelölés leíró jellegét egyrészről az érintett áruk és szolgáltatások vonatkozásában, másrészről az érintett vásárlóközönség által a megjelölésnek tulajdonított értelem szempontjából lehet csak megítélni (lásd ebben az értelemben: 2002. február 27-i Eurocool Logistik kontra OHIM [EUROCOOL] ítélet, T-34/00, EBHT, EU:T:2002:41, 38. pont).

56 Márpedig a jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a Törvényszék a fellebbezési tanácsnak a vitatott védjegy érintett áruk és szolgáltatások tekintetében fennálló leíró jellegére vonatkozó értékelései tekintetében nem gyakorolhatja jogszerűségi felülvizsgálatát.

57 Először is, a WINNETOU megjelölés észlelésével kapcsolatban a fellebbezési tanács megállapította a megtámadott határozat 22. pontjában, hogy a WINNETOU megjelölés Karl May író regénysorozatának főhősét jelöli, amit a felek nem vitattak. A fellebbezési tanács hozzátette a megtámadott határozat 23. pontjában, hogy a német bíróságok határozatai értelmében a német fogyasztó a WINNETOU megjelölést úgy érti, hogy az egy kitalált, nemes lelkű indián törzsfőnökre utal. Egyébiránt a megtámadott határozat 24. pontjában a fellebbezési tanács rámutatott, hogy Winnetou a könyveken kívül hanglemezek, kazetták, filmek és színházi előadások hőse is. A fellebbezési tanács hozzátette, hogy e rádióhangjátékok vagy színdarabok „speciális műfaji adaptációk”, amelyekben a cselekmény a vadnyugaton játszódik, és Winnetou, a főszereplő nemes lelkű indiánnak felel meg.

58 Tehát a megtámadott határozatból, valamint az OHIM beadványaiból és a tárgyaláson feltett kérdésekre adott válaszaiból egyaránt kitűnik, hogy a fellebbezési tanács szerint a WINNETOU megjelölést az érintett közönség általánosabb jelleggel úgy észleli, hogy az az „indián” és „indián törzsfőnök” fogalmakhoz kapcsolódik.

59 Mindazonáltal a fellebbezési tanács nem végzett semmilyen konkrét elemzést annak megállapítása céljából, hogy a WINNETOU megjelölést, túl azon a konkrét jelentésén, hogy egy kitalált személyt idéz fel, az érintett közönség akként észleli-e, hogy az „indián” és az „indián törzsfőnök” fogalmakra utal. E vonatkozásban a megtámadott határozat 22–24. pontjában említett tényezőkből nem vonható le az a következtetés, hogy e határozat a WINNETOU megjelölés ilyen észlelését állapította volna meg. A fellebbezési tanács ugyanis azon művek leírására szorítkozott, amelyek Winnetou-ról, a kitalált, nemes lelkű indián törzsfőnökről szólnak. Meg kell állapítani tehát, hogy a megtámadott határozat nem tartalmaz semmilyen értékelést vagy következtetést a tekintetben, hogy a megjelölést a fogyasztók általában az „indián” vagy „indián törzsfőnök” fogalmára utalóként észlelnék.

60 Az indokolás ezen elégtelen jellege folytán, mivel olyan megfontolásról van szó, amely alapvető jelentőséggel bír a megtámadott határozat rendszerén belül, a fellebbezési tanács által a megjelölés észlelésének értékelése során követett gondolatmenet nyomán levont következtetés nem érthető világosan és minden kétértelműségtől mentesen.

61 Mindenesetre az OHIM által a beadványaiban és a tárgyaláson előterjesztett azon érv, amely szerint a nagyközönség a „winnetou-s” filmekre, könyvekre vagy színházi előadásokra hivatkozik, miáltal a WINNETOU megjelölést általánosabb jelleggel az „indián” vagy „indián törzsfőnök” tematikájához kapcsolódóként észleli, még megalapozottsága esetén sem orvosolhatja a megtámadott határozatok indokolásának e hiányát, mivel az OHIM a bírósági eljárás során nem terjeszthet elő kiegészítő jogalapokat olyan határozat vonatkozásában, amelynek az EUMSZ 296. cikk értelmében hiányos az indokolása (lásd: 2009. május 20-i CFCMCEE kontra OHIM [P@YWEB CARD és PAYWEB CARD] ítélet, T-405/07 és T-406/07, EBHT, EU:T:2009:164, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

62 Következésképpen a megtámadott határozat indokolása nem elégséges a WINNETOU megjelölésnek a kitalált szereplőt idéző konkrét jelentésen túli észlelésére vonatkozóan, amint az általánosabb jelleggel az „indián” és „indián törzsfőnök” fogalmakra utal.

63 Másodszor, a vitatott védjegy és az érintett áruk és szolgáltatások közötti kapcsolatra vonatkozóan a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a vitatott védjegyet a 16. osztályba tartozó „nyomdabetűkön” és „kliséken” kívül valamennyi áru tekintetében törölni kell, mivel ezen áruk nem mutatnak semmilyen kapcsolatot Winnetou személyével. Egyes, a 9., 16., 41. és 42. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében a fellebbezési tanács megállapította, hogy a vitatott védjegyet leíró jellegűnek kell tekinteni, mivel a fogyasztó feltételezi, hogy a WINNETOU megjelölés egyszerűen azt a tényt írja le, hogy Winettou-ról szóló filmről, könyvről vagy ilyen típusú más áruról van szó (a megtámadott határozat 28–31. pontja). A többi, „merchandising” árunak minősített áruval kapcsolatban a fellebbezési tanács rámutatott, hogy az érintett közönség számára a WINNETOU megjelölés egyszerűen azt írja le, hogy az áruk a filmekhez vagy a regény szereplőjéhez kapcsolódnak, indián stílusúak, fesztiválokhoz kötődnek vagy fesztiválokon forgalmazzák vagy értékesítik azokat (a megtámadott határozat 32–42. pontja). Ami a 39. osztályba tartozó „személyszállítás” és a 43. osztályba tartozó „szállásadás és vendéglátás” szolgáltatásokat illeti, a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a vitatott védjegy németországi úti célt, nevezetesen a fesztiválokat jelöli (a megtámadott határozat 43. pontja). Végül, a 16. osztályba tartozó „tanítási és oktatási anyagok (készülékek kivételével)” és a 9. osztályba tartozó „oktató készülékek és eszközök” tekintetében a vitatott védjegy a fellebbezési tanács szerint azt jelzi, hogy a tanítás Winnetou-ról szóló történetek segítségével történik (a megtámadott határozat 44. pontja).

64 Nyilvánvaló, hogy a fellebbezési tanács különösen a „merchandising” áruk tekintetében nyújtott átfogó értékelést.

65 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a feltétlen kizáró okok vizsgálatának a védjegybejelentésben szereplő valamennyi árura és szolgáltatásra vonatkoznia kell, egyébként pedig az illetékes hatóságnak a védjegy lajstromozását megtagadó bejelentést elutasító határozatát főszabály szerint valamennyi említett áru vagy szolgáltatás vonatkozásában meg kell indokolnia (lásd: 2010. március 18-i CFCMCEE kontra OHIM végzés, C-282/09 P, EBHT, EU:C:2010:153, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

66 Mindazonáltal ha ugyanaz a kizáró ok vonatkozik valamely áru- vagy szolgáltatáscsoportra, az illetékes hatóságnak elegendő valamennyi érintett árura és szolgáltatásra vonatkozóan átfogó indokolást adnia (lásd: CFCMCEE kontra OHIM végzés, fenti 65. pont, EU:C:2010:153, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

67 Ez a lehetőség mindazonáltal nem sértheti azt az alapvető követelményt, hogy valamely, az uniós jog által biztosított jogban való részesítést elutasító valamennyi határozat bírói felülvizsgálat tárgya lehessen, amely felülvizsgálatnak biztosítania kell az adott jog hatékony védelmét, és ebből adódóan az indokolás jogszerűségére kell irányulnia (lásd: CFCMCEE kontra OHIM végzés, fenti 65. pont, EU:C:2010:153, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

68 Következésképpen a fellebbezési tanács azon lehetősége, hogy több árura vagy szolgáltatásra vonatkozóan átfogó indokolást adjon, csak olyan árukra és szolgáltatásokra terjedhet ki, amelyek között kellően közvetlen és konkrét kapcsolat áll fenn ahhoz, hogy olyan kellően homogén csoportot alkossanak, amelynek alapján a szóban forgó határozat indokolását alkotó ténybeli és jogi megfontolások összessége egyrészt minden egyes, e csoportba tartozó termék és szolgáltatás vonatkozásában megfelelően kifejezi a fellebbezési tanács által alkalmazott érvelést, másrészt minden egyes érintett termékre és szolgáltatásra nézve önállóan lehet alkalmazni (lásd: 2009. április 2-i Zuffa kontra OHIM [ULTIMATE FIGHTING CHAMPIONSHIP], ítélet, T-118/06, EBHT, EU:T:2009:100, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

69 E megfontolásokra tekintettel vizsgálandó, hogy elégséges-e a megtámadott határozat indokolása azon közvetlen és konkrét kapcsolatra vonatkozóan, amelynek az érintett áruk és szolgáltatások és a WINNETOU megjelölés között megállapítást kell nyernie ahhoz, hogy abból a vitatott védjegy leíró jellegér lehessen következtetni.

70 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a „merchandising áruknak” minősített áruk nem mutatnak egymással kellően közvetlen és konkrét kapcsolatot ahhoz, hogy olyan homogén kategóriát alkossanak, amely tekintetében a fellebbezési tanács az ítélkezési gyakorlat értelmében átfogó értékelést végezhet.

71 Így a fellebbezési tanács a „merchandising” áruk kategóriája alatt számos, összesen tizenegy osztályba tartozó áruk gyűjtött egybe, amelyek sorában szerepelnek többek között az „illatszerek”, az „illóolajok”, a „kozmetikai cikkek”, a „nemesfémek és ötvözeteik”, az „ékszerek”, az „órák és más időmérő eszközök”, a „papír”, az „öntapadó címkék”, a „papíripari cikkek”, a „kis méretű, bőrből készült termékek, különösen pénztárcák”, a „sétapálcák”, a „textíliák és textiláruk”, a „kalapáruk”, a „játékok”, a „karácsonyfadíszek”, a „testnevelési és sportcikkek”, a „számológépek”, a „számítógépek”, a „fényképészeti készülékek és berendezések”, az „edények és tartályok háztartási és konyhai célokra”, a „fésűk és szivacsok”, az „irodai cikkek”, a „csomagolásra szolgáló műanyagok”, a „hús”, a „hal”, a „lekvárok”, a „kompótok”, a „fagylaltok” és a „cukrászsütemények”.

72 Ezen áruk tehát természetüket, jellemzőiket, rendeltetésüket és kereskedelmi forgalomba hozataluk módját tekintve annyira különböznek egymástól, hogy nem lehet őket egy homogén kategóriába tartozónak tekinteni. Egyébként az áruk „merchandising” áruknak való minősítése a megtámadott határozatban nem képezi tárgyát semmilyen különös indokolásnak túl azon a kijelentésen, amely szerint ezen áruk kurrenssé váltak minden lehetséges és elképzelhető területen. Márpedig egy ilyen kijelentés nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy ennyire heterogén áruk milyen oknál fogva mutatnak nyilvánvaló különbözőségük ellenére is kellően homogén jelleget ahhoz, hogy olyan árucsoportot alkossanak, amely tekintetében átfogó indokolás nyújtható.

73 Ezenkívül a megtámadott határozatban foglalt, az ezen áruk és a WINNETOU megjelölés közötti közvetlen és konkrét kapcsolatra vonatkozó indokolás túlságosan általános, következésképpen nem felel meg a fenti 66–68. pontban felidézett követelményeknek.

74 Így a vitatott védjegy ezen áruk tekintetében fennálló leíró jellegének egyedüli indokai azok, amelyek a megtámadott határozat 32–40. pontjában szerepelnek, amelyek szerint a „merchandising” áruk tekintetében a WINNETOU megjelölés azt írja le, hogy olyan filmekhez vagy regényhőshöz kötődnek, amelyek tekintetében a fogyasztó feltételezi, hogy egyszerűen „Winnetou-nak” nevezett áruk reklámtermékeiről van szó, és nem következtet belőlük az áruk származására.

75 Márpedig az ilyen indokolás elégtelen, és nem teszi lehetővé annak megértését, hogy a fellebbezési tanács milyen gondolatmenet nyomán jutott arra a következtetésre, hogy a vitatott védjegy kellően közvetlen és konkrét kapcsolatot mutat a szóban forgó árukkal ahhoz, hogy az érintett közönség azonnal, további gondolkodás nélkül észlelje ezen áruk vagy azok egyik jellemzője leírását. Az áruk „merchandising” áruként való minősítése és a megtámadott határozat 32. és 40. pontjában szereplő állítások ugyanis általános kijelentések, és nélkülöznek bármiféle, a szóban forgó áruk természetére és jellemzőire vonatkozó kifejezett elemzést, amely áruk továbbá nem is alkotnak homogén kategóriát.

76 Következésképpen a megtámadott határozat indokolása nem felel meg az EUMSZ 296. cikkben és 207/2009 rendelet 75. cikkében előírt követelményeknek, ennélfogva nem teszi lehetővé a Törvényszék számára a megtámadott határozat hatékony bírósági felülvizsgálatának elvégzését.

77 Ezt a megállapítást nem kérdőjelezik meg a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozat 34., 36., 37. és 39. pontjában szereplő egyes árukra és szolgáltatásokra vonatkozó értékelései.

78 Ezen értékelések által ugyanis a fellebbezési tanács annak a megállapítására szorítkozott, hogy ezen áruk lehetnek indián stílusúak, kötődhetnek Winnetou személyéhez, vagy e személlyel kapcsolatos témához, vagy pedig fesztiválokhoz.

79 Márpedig emlékeztetni kell mindenekelőtt arra, amint azt a Törvényszék megállapította a fenti 62. pontban, hogy az a megállapítás, amely szerint a WINNETOU megjelölést a fogyasztók úgy észlelik, mint amelyek az indián és indián törzsfőnök fogalmakhoz kapcsolódnak, nem kellően indokolt. Továbbá azon állítások, amelyek szerint ajándékboltokban értékesített árukról, úgynevezett „winnetou-s” ruházati cikkekről, azaz Winnetou által viselt vagy rá utaló ruhadarabokról, Winnetou arcképével ellátott bőröndökről, indián törzsfőnök formájú diótörőről vagy fesztiválokon árult élelmiszerekről van szó, nem teszik jobban lehetővé annak a gondolatmenetnek a pontos, világos és kétértelműségtől mentes megsértését, amelynek nyomán a fellebbezési tanács arra a következtetésre jutott, miszerint a vitatott védjegy, amely végeredményben szóvédjegy, nem pedig indiánt megjelenítő ábrás védjegy, az említett áruk tekintetében leíró jellegű.

80 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat indokolása elégtelen.

81 E megfontolások összességéből következik, hogy a megtámadott határozatot hatályon kívül kell helyezni a közösségi védjegy önállósága és függetlensége elvének megsértése, valamint az indokolás elégtelen volta miatt, anélkül hogy a második, negyedik és ötödik jogalap tárgyában állást kellene foglalni.

A költségekről

82 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanezen eljárási szabályzat 134. cikkének (2) bekezdése alapján egyebekben részleges pernyertesség esetén a Törvényszék elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását.

83 A jelen ügyben akként kell határozni, hogy az OHIM viseli saját költségein túl a felperes költségeit, és a beavatkozó maga viseli a saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A Törvényszék (első tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék hatályon kívül helyezi a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) első fellebbezési tanácsának 2013. július 9-én hozott határozatát (R 125/2012-1. sz. ügy) azon részében, amely a törlési kérelemnek helyt adott.

2) A Törvényszék az OHIM-ot kötelezi saját költségein túl a Karl-May-Verlag GmbH részéről felmerült költségek viselésére.

3) A Constantin Film Produktion GmbH maga viseli a saját költségeit.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Kihirdetve Luxembourgban, a 2016. március 18-i nyilvános ülésen.

Aláírások